

שמיני חי"ז שיחה ב'

ברש"י: "כאדם האומר לחבירו העבר את המת מלפני הכלה שלא לערבב את השמחה", שמשה ציווה להוציא את נדב ואביהוא כי זהו חלק מעבודת המשכן, ולכן נעשה דוקא על ידי הלויים. הקרבת הקרבנות הוא שמחתו של מקום, אך אכילת הקדשים היא שמחת הכלה.

רש"י: "שאו את אחיכם גו': כאדם האומר לחבירו העבר את המת מלפני הכלה שלא לערבב את השמחה".

המפרשים מבארים שהכרחו של רש"י הוא מהתיבות "מאת פני הקודש", אך על פי זה צריך להבין מדוע אינו מביא תיבות אלו בד"ה?

ובפירוש רש"י גופא צריך להבין מדוע אינו אומר בקיצור "שלא לערבב את השמחה"?

והביאור בכל זה: בפסוק זה ישנו תמיהה כללית, והוא דלכאורה מובן בפשטות שהוציאו את נדב ואביהוא, ואם כן מדוע צריך ציווי מפורש על זה? וישנו גם תמיהה פרטית, והוא מהו ההדגשה ב"אחיכם", הרי יודעים אנו שהיו קרובים? ומדוע היה הציווי לבני לוי ולא לישראלים?

ולכן מפרש רש"י "כאדם כו'", שציווי משה היה להוציא את נדב ואביהוא כי זהו חלק מעבודת המשכן, שלא לערבב את השמחה, ולכן נעשה דוקא על ידי הלויים.

אך רש"י צריך להוסיף "כאדם האומר כו'", כי אינו יכול לפרש (כדלהלן ב"ראשיכם אל תפרומו") שלא לערבב שמחתו של מקום, כי בנדון זה הקב"ה בעצמו עירבב את שמחת המשכן באבילות. ולכן מפרש "כאדם האומר לחבירו כו' מלפני הכלה", שאינו ציווי מה' אלא ממשה, ותכליתה היא להעביר את האבילות מישראל – הכלה - ולהעבירה למקום אחר שלא במקום השמחה (שעיקר השמחה היתה אצל המזבח).

ועל פי זה יובן שלאחר דברי אהרן למשה "אם שמעת בקדשי שעה אל לך להקל בקדשי דורות" וישמע משה ויטב בעיניו" אף שלכתחילה "ויקצוף משה" ודברי אהרן הם לכאורה סברא פשוטה. והביאור: משה חשב שהסיבה שנצטווה שאהרן יאכול באנינות הוא כדי שלא לערבב שמחתו של מקום, ולכן קצף כי כשאהרן לא אכל את קדשי דורות הרי זה גם עירבוב שמחת המקום. אך אהרן השיב ש"הן גו' הקריבו את חטאתם גו' לפני ה' גו' ואכלתי חטאת היום היטב בעיני ה'", שההקרבה לפני ה' היא שמחתו של מקום, אך האכילה היא שמחת הכלה. (וזה שנצטווה לאכול את קדשי שעה הוא הוראת שעה, אך אינה כדי שלא לערבב שמחתו של מקום).

וההוראה: גם לאפרושי מאיסורא (והעבודה דסור מרע - לנקות את ה"דירה לו יתברך" שלא יהיה בה שום לכלוך) הוא חלק מהעבודה, וצריכה להיעשות על ידי בני לוי - "כל איש אשר נדבה רוחו אותו גו' ונתקדש קודש קדשים".